

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Niccolò Ammaniti
LA VITA INTIMA

Copyright © 2023 by Niccolò Ammaniti
First Italian edition Giulio Einaudi editore
Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05219-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Nikolo Amaniti

INTIMNI ŽIVOT

Prevela Marija Spasić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Ako hoćeš prijatelja, pripitomi me!

Antoan de Sent Egziperi, *Mali Princ*

Nemoj me zalud isukati,

nemoj me se nečasno latiti.

Urezano na maču kipa Đovanija Medičija,
delo vajara Temistokla Gveracija.

Sreda, 21. februar

1.

Ova priča počinje jedne srede u protekloj deceniji, u devet i petnaest ujutru. Marija Kristina Palma vežba. Radi bugarski čučanj, vežbu koja zateže kvadricepse i gluteus. Dok joj je jedna noga savijena pozadi, a druga napred, pomera koleno zureći kroz prozor verande u mutnu koprenu. Mikročestice zbog kojih su Rimljani nedeljama morali da voze automobile po sistemu parnih i neparnih tablica sad su se sa kišom spustile. U kući je toplo, ali noćni mraz je iza duplog stakla prekrpio slanom cikas palme i ogoljeni venjak na terasi. Između stubova ograde nazire se Bulevar Lungotevere, zakrčen automobilima, a nešto dalje, kroz nezdravu prestoničku maglu razlili su se nezgrapni obrisi zdanja Kastel Sant Anđelo. Potkrovlje u kom Marija Kristina Palma živi jedno je od onih rajskih mesta, toliko nedostižnih da većina ljudi i ne sanja o njima. Na nekoliko koraka od Trga Navona, preko tri stotine kvadrata u neoklasicističkoj zgradi, pod celodnevnom i celonoćnim nadzorom policijskih kamioneta.

Njen lični trener, Mirko Tonik, momčina iz Frankavile al Mare, priča joj kako je u jednom veganskom restoranu u Pinjetu proslavio rođendan svog dečka Majkla Karmajkla, Irca koji prevodi priručnike za štampače i rutere. Dok se priseća kako je parmiđana od patlidžana

bila da padneš u nesvest, trener skida jedan disk sa šipke. Teg na suprotnoj strani, pet kilograma čistog livenog gvožđa, spada na njen desni nožni palac. Ona ispušta toliko snažan krik, da je i par ptica ljubavnica u emajliranom kavezu iznad paprati utihnuo. Veranda sa adamima u plavim vazama, rajske palme i vitice bršljana koje padaju sa polica sa knjigama, sve oko nje pulsira poput specijalnog efekta u nekom lošem filmu.

Naslutivši razmere sranja koje je napravio, Mirko Tonik se hvata za glavu, pa vrcčajući počinje da zaziva Svevišnjeg: „Bože! Bože! O bože moj! Šta sam uradio!“

Marija Kristina treperi od bola. Treba samo da diše i pusti ga da klizi.

Za razliku od sećanja na duševne boli, sećanje na slabije fizičke bolove s vremenom polako iščezava, tako da se nakon nekoliko godina jedva i sećamo bola pri vađenju kutnjaka ili operaciji slepog creva. Prošlo je petnaest godina otkako joj je bivši muž, čuveni pisac Andrea Čeri, prikleštio prst vratima *golfa* kabrio ispred hotela *Lokarno*. Tad je odjurila u hitnu pomoć bolnice *Fatebenefrateli*, gde su joj presekli poslednje parče kože koje je držalo ugrušak od mesa, nokta i krvi. Srećom, danas joj je gornjište patike ublažilo udarac.

„Kako si? Boli?“ trtlja lični trener sa rukom na grudima.

Marija Kristina mu bez daha pokazuje da se smiri.

Možda na svetu ima, ali na teritoriji prvog Rimskog municipijuma u tom trenutku zasigurno nema nikog ko je od mira dalji nego Mirko Tonik. Palac koji je prikleštio jedan je od najdragocenijih među šesnaest milijardi palčeva koji po planeti hode.

Marija Kristina Palma ima stopala broj trideset i devet, što je skladna veličina prema ajurvedi. To su grčka stopala: drugi prst joj

je tek nešto duži od palca, kao kod Miloske Venere. Ova se osobina u medicini naziva Mortonovim prstom, po Dadliju Dž. Mortonu, američkom ortopedu koji ju je prvi opisao. Ima je samo deset posto svetske populacije, i taj je procenat nepravilno raspoređen. Kod Skandinavaca je uopšte nema, ali kod Ainua koji žive na japanskim ostrvima prisutna je kod čak devedeset posto populacije. Njeno barbi stopalo je do te mere savršeno da je koža koja zemlju ne dodiruje uvek glatka i mekana. Prema podomantiji, umeću čitanja budućnosti sa stopala, dugački prsti Marije Kristine Palme pokazuju da je ambiciozna i odlučna. Kad se na *Guglu* ukuca „stopala Marije Kristine Palme“, pojavi se na hiljade fotografija. Detalji ili uveličane fotografije, sa ili bez cipela. Marija Kristina Palma je, rame uz rame sa Selem Gomez, kraljica *Vikifita*, portala za one kojima su stopala fetiš.

Sem toga, Mirko Tonik ne zaboravlja ni da je žena, čiji je prst povredio, udata za Domenika Maskanjija, aktuelnog predsednika italijanskog Saveta ministara. Nije ga često sretao u kući, a i kad bi ga sreo, od straha nije mogao ni da ga pogleda u oči. On je moćan čovek, potomak dugačke loze advokata koji su spasavali fabrike, zastupali države i internacionalne holdinge. Priča se da je jedan njegov predak, neki Tankredi Maskanji, zatekavši se u Engleskoj, učestvovao u sastavljanju Velike povelje slobode.

Lični trener već se zamišlja kako ubog duva u panovu frulu (jedino što zna pored držanja treninga) ispred picerija po centru, za sitniš. Majkl mu je sto puta rekao: *Ne čuva onaj ko ne troši, već onaj ko zna na šta troši. Osiguraj se.*

Međutim, on se baš i ne hvata rado za novčanik, tako da će sad morati da proda ono malo što ima (garsonjeru u Pinjetu, četvrtinu čatrlje na Panteleriji i razdrndan maks skuter) kako bi platio rekonstrukciju

tog prefinjenog članka. Mirko *Tonik* Belučo ostaće upamćen kao čovek koji je upropastio palac Marije Kristine Palme. Treba mu vazduha. Otvara balkonska vrata i kreće prema ogradi dok onim grubim izgovorom iz Abruca ponavlja: „Sad ću da se ubijem! Sad ću da se ubijem!“

Na terasi ispod Maskanjijevih uzvrteo se neprijateljski nastrojen nemački ovčar. Mirko se vraća, uranja glavu u korito iz kog buja papirus, zalizuje kosu, pa se vraća unutra.

Marija Kristina sedi na klupi. Izula se i pregleda otok i crvenilo na prstu.

Mirko Tonik je kleknuo na prostirku ispred svoje kraljice. „Spreman sam da budem podvrgnut svakoj kazni. Po mogućstvu telesnoj. Poslednja želja: mrvica *zanaksa*.“

„U kupatilu je.“

Molilac podiže pogled. „Poštedećeš me? Ako mi oprostiš, godinu dana ti neću naplatiti.“

„Na polici ispod ogledala.“

Mirko Tonik, i dalje u neverici zbog ukazane mu milosti, hita da usisa jednu dobru dozu molekula alprazolama.

Profesor Anđelo Curlo, ortopedski hirurg primarijus u bolnici *Demeli*, kog je pozvala Katarina Gamberini, lična asistentkinja Marije Kristine Palme, jamči kako su nova naučna istraživanja pokazala da je oslanjanje na povredu preporučljivo jer se „povećanjem cirkulacije u podnokatnom tkivu sprečava stvaranje hematoma koji prouzrokuju otpadanje nokta“. Dakle, ništa od bolnice, pozamašna doza protivupalnih lekova i poželjno hodanje u otvorenoj obući sa blagom potpeticom.

Ova vest oraspoložila je ženu premijera, pošto se pribojavala da će morati da propusti feštu u Sportskom veslačkom klubu *Anijene*. Dobila je novu haljinu od *Diora*, pa bi da je prošetala na rođendanu Igora Rosija Brođija, predsednika udruženja ANAI (Nacionalnog udruženja italijanskih hotelijera).

Da je profesor prepisao Mariji Kristini mirovanje, pa da je ostala kod kuće, ja sad ne bih mogao da ispričam ovu priču. Mada, nisam baš sasvim siguran u to. Priče, one važne priče, koje menjaju sudbine, plahovite su reke i teško ih je obuzdati. Postaviš im prepreku, a one skrenu, nađu kuda će da teku. Eto, meni se sviđa što ova priča počinje tako kako počinje, bolnim krikom.

Incident koji se upravo dogodio zapravo može da posluži kao dobar primer kako bi se što bolje prikazala Marija Kristina Palma, glavna junakinja ovog romana.

Ako joj neko nanese zlo, pobrinuće se za tog ko joj ga je naneo. Umanjivanje važnosti sopstvenih patnji koje joj život dodeljuje tako što će utešiti bližnjeg jedna je od njenih specijalnosti. Kad je imala jedanaest godina, u vili Mondelo pokušala je da smiri kavgu između Nela, tigraste kućne mačke, i pudlice tetke Viktorije, Tola. Mačor, tigrasti demon koji je skakutao po sobi, uzverao se uz nju kao uz stablo, usput joj zarivši kandže u detinju kožu, pre nego što će ispariti u hodniku. Devojčica je izašla u dvorište. Tamo su bile mama, tetka, kelneri u belim uniformama, rođaci sa mišićima za plivanje i njen brat na trambolini. Bazen je treperio zaslepljujućom azurnoplavom bojom, cvrčci su cvrčali u borovima, a ona je onako nezgrapna, na dugačkim ždrebećim nogama, sa dva besmislena platnena trougla

zategnuta preko koščatih grudi, odrana kao Sveti Vartolomej, sela za sto iznad tanjira punjenih tikvica. Spustila je salvetu preko kolena, nasula sebi čašu vode i popila je u toj sveopštoj graji.

2 .

Dvanaest sati nakon nezgode, Marija Kristina Palma nalazi se u Sportskom veslačkom klubu *Anijene* na rođendanskoj proslavi Igora Rosija Brođija.

Kakvu neoprostivu grešku je napravila što nije ostala kod kuće! Palac ceo dan nije prestao da je muči, a sad joj tako naguran sa ostalim prstima u *tom ford* cipeli kuca kao drugo srce. Da je obula ravnije sandale, kao što joj je mudro posavetovao profesor Curlo, poštedita bi se te nepotrebne patnje, ali to bi onda podrazumevalo izmenu večernje toalete.

Srećom, žurka teče svojim tokom. Salon je krcat hotelijerima koji ne zaklapaju, nadvikuju se u halabuci glasova, zveckanja escajga i smeha. Jedan depresivni pijanista svira stidljive džez melodije.

„Reaguj“, mrmlija Marija Kristina sebi u bradu. U jednom gutljaju ispija čašu rebule, spušta je na naslon za ruke, ustaje sa naslonjača, pa izbegavajući poslužavnike u rukama konobara, prolazi pored čete gospođa koje stoje u redu za pohovane artičoke. Osetivši njihove poglede na sebi, uvija se u piruetu. Izgleda zanosno u svom *Dioru* koji joj otkriva ramena i leđa, a bočni izrez dodiruje gaćice, odakle se zvonasto širi u crvenoj i boji kože.

Gde li joj je muž?

Ljudi iz obezbeđenja nadgledaju vrata. Asistenti premijera, od kojih nijedan nema više od trideset godina, zbijeni su na sofi, sa

rigatonima u amatričana sosu na kolenima, poput čopora tinejdžera na nekoj roditeljskoj zabavi.

Eno ga.

Eno ga na drugom kraju salona, okružen hotelijerima, sa rukama u džepovima i mrkim pogledom koji nabaci kad sluša ili nešto vrlo važno, ili nešto vrlo dosadno.

Marija Kristina se, sa svojih metar i devedeset na štiklama, probija kroz okupljene, pruža ruku i spušta mu je na rame.

Premijer je pomno promatra ne bi li dokučio da li je u pitanju nešto ozbiljno. Čitav život mu prođe u očekivanju nečeg ozbiljnog. Međutim, njegova je žena nedokučiva poput sfinge. „Izvinite me na trenutak“, obraća se grupi sagovornika. Još je samo napomenuo: „Bilo kako bilo, izgledi su dobri, ne treba ih potcenjivati...“

„Ukrašću ga samo na sekund“, dodaje ona s osmehom.

Skupina šezdesetogodišnjaka – neki ćelavi, a neki ofarbani, stisnuti u plavim odelima, u cipelama sa visokim đonom, striktno bez čarapa, tako da im se ispod uskih pantalona vide od starosti ćosavi gležnjevi – uzvraća joj osmehom otkrivajući niske zubnih ploča istačkanih biberom iz amatričane koju drže u rukama. Usklađeni kao u tirolskom plesu, prave po korak unazad i zure u nju kao da je kakva akrobatistkinja koja se zavlači u kofer. Dali su se na poređenje Marije Kristine od krvi i mesa sa njenom kulturnom baštinom (snimcima, modnim editorijalima, paparaci fotografijama, porodičnim fotografijama, i tako dalje), koju čuvaju u hipokampusu, delu mozga u kom su smeštena sećanja.

Skeniraju joj usta, vrat, bokove, grudi (sto posto urađene), neopisivo duge noge koje se pomaljaju kroz izrez na haljini i spuštaju do para cipela sa vrtoglavim potpeticama. Pokušavaju da odgonetnu je

li ona zbilja najlepša žena na svetu. I dolaze do odgovora da jeste, lepa je, ako ćemo caru carevo, ali nije lepa kako se pripoveda. Nije ništa u poređenju sa jednom Monikom Beluči ili Emili Ratajkovski, ili na hiljade drugih. Taman posla, jeste ona prefinjena, elegantna, ima izvanredno telo za svoje četrdeset i dve godine, celog života je bila dobra riba, ali nije baš da ti pamet stane. Dabome, nikom nije jasno kako je, jebote, onaj naduvenko Maskanji uspeo da se dočepa jednog takvog parčeta.

Odgovor postoji.

Na starinski način.

Novac i Moć.

Treba da pojasnimo: godinu dana pre nego što će ova priča otpočeti, Centar za napredne studije plastične hirurgije lica i tela u Karmelu (Kalifornija) proglasio je Mariju Kristinu Palmu za najlepšu ženu na svetu.

Istraživanje isprva nije izazvalo preterane reakcije. Svakog dana izlazi na stotine takvih vesti, koje su pogodne da se smeste na početne strane, pored reklama za dodatke ishrani i povoljne kredite. Pa ipak, malo-pomalo, mehanizmima verovatnoće koje samo meteorolozi i matematičari razumeju, vest se proširila i postala – upotrebiću reč koje se gnušam – viralna. S vetrom u leđa sa društvenih mreža, izazvala je patriotsko ushićenje rezervisano samo za fudbalsku reprezentaciju kad osvoji najvažnije trofeje.

Vest se iz Italije vratila preko okeana, otud se pronela širom sveta, te potvrdila nadmoć mediteranske lepote, pa samim tim i naše kuhinje, predela i milenijumske kulture.

Proporcije lica Marije Kristine Palme odgovaraju božanskim, odnos između vertikalnih, horizontalnih i kosih linija podudara se sa matematičkom formulom zlatnog preseka. Istaknute jagodice, nos koji sasvim drugačije izgleda *anfas* i iz profila, u savršenoj su harmoniji sa tananim usnama oko pravih, belih zuba. Prirodno guste obrve parabole su koje ocrtavaju oči nekakve misteriozne boje. U zavisnosti od svetlosti, mogu biti sive, zelene, prošarane zlatnim ili žutim nitima, kao da ih je od lisice ukrala. Impozantan stas, skladna građa, tanki gležnjevi, stopala o kojima smo već pričali, koža glatka poput latica divlje ruže, otelotvorenje su večne lepote koja je očaravala umetnike svih epoha, od Fidije do Pikasa.

Pa ipak, pobednička radost se za kratko vreme pretvorila u košmar za našu junakinju. Morala je mesecima da bude zabarikadirana u kući na selu, pod opsadom novinara i opkoljena fanovima, dok su je pozivali u raznorazne emisije, filmski agenti je progonili, a hejteri ismevali, vređali i prezirali. Svaka njena slika je objavljena: kad je skakala s motkom na Evropskom juniorskom prvenstvu u atletici, kad je hodala po pariskim modnim pistama, kad su je izvukli iz zapaljenog automobila u kom joj je poginuo prvi muž.

Desničarskim partijama, a potom i saveznicima u vladi, išlo je na živce što su reflektori iznenada upereni u par, pa su brže-bolje optužili Domenika Maskanjija kako koristi ženu kao zlatni svećnjak ne bi li zasenio svoj skroman politički kalibar. Ovo razmetanje uvreda je za ružne žene, zaposlene žene, bolesne žene. Marija Kristina Palma je prazna kao balon, bedan marifetluk za postizanje konsenzusa.

Prema najpopularnijoj priči, ženi je plaćeno nekoliko miliona evra (iz partijskog crnog fonda) da bi održavala u životu propali brak. Taj par zapravo ne postoji. Njihova desetogodišnja ćerka Irena plod je

proračuna, a možda i epruvete, pošto njih dvoje niti upražnjavaju seksualne odnose, niti kod kuće uopšte razgovaraju. Tu su razne informacije, dokumentacije, stari intervjui. Drugarice iz osnovne škole, rođaci, bivši momci, advokati, samoprozvani prijatelji spremno potvrđuju da je gospođa Palma spremna na sve kako bi stigla do cilja. Ona je golem kog je pažljivo osmislio i konstruisao tim eksperata, a programirao Gubar, Maskanjijev menadžer društvenih mreža, kako bi predstavljala oličenje savršene žene premijera. Lepa i mutava. Stidljivost, poniznost u izražavanju, prošaputano *da, ne, ne znam*, neoborivi su dokazi da je tužna, nesrećna žrtva sopstvenog muža. Međutim, ima i onih koji tvrde da je upravo ona kriminalni mozak ovog klana, da je povalila pola kugle zemaljske samo da bi stigla tu gde jeste. Snimane su televizijske i radio emisije, istraživački novinari su huškani da kopaju po životu *Marije Žalostine*, nekadašnje manekenke iz Palerma čiji je život rastrzan između privilegija i tragedija.

Po knjžarama je u opticaju njena neautorizovana biografija, *Priča o zvezdi s juga*. Čuveni novinar Manilo Kalcini sve nam je sažvakao na jedva stotinu stranica opremljenih ilustracijama. Majka Marije Kristine Palme, Tereza Sandermano, iz bogate sicilijanske porodice, nakon noći provedene u planinarskom domu na Tofanama udala se za frijulskog planinara Beba Palmu. Njih dvoje najpre su na svet doneli sina, Alesija, a pet godina kasnije i Mariju Kristinu Palmu. Kad se Tereza teško razbolela od raka, muž ju je napustio zbog neke francuske rediteljke dokumentarnih filmova i otišao da živi u Nepal, ostavivši porodicu za sobom. Tereza je umrla kad je Marija Kristina imala dvanaest godina. Osam godina kasnije Alesio je izgubio život u ronilačkoj nesreći u Grčkoj. Nedaće su neko vreme zaobilazile devojkicu, koja je u međuvremenu nakon povrede sport zamenila modom. Postala je

zaštitno lice jedne poznate marke donjeg rublja. Sa dvadeset tri godine udala se za dvadeset godina starijeg pisca Andreu Čerija (jedinu pravu ljubav u životu, prema dobro obaveštenim izvorima). U saobraćajnoj nesreći nakon dve godine braka on je poginuo, a ona je zadobila opekotine na jednom delu tela. Sa trideset dve godine preudala se za Domenika Maskanjija, a iste godine rodila se devojčica Irena.

Jedan radostan događaj nije dovoljan da život, nesrećama zavijen u crno, padne u zaborav, tako da joj je prišiven nadimak Marija Žalostina.

Dok su pogledi hotelijera i dalje prikovani za njenu zadnjicu, odvlači muža prema verandi. Obezbeđenje ih zaklanja i štiti od pogleda zvanica.

„Hajde da izađemo na sekund, molim te...“, kaže mu pokušavajući da otvori staklena vrata. „Rekao si da će biti zabavno i da će biti vatrometa.“

„Izgleda da opština nije dala dozvolu.“

„Boli me prst. Hoću da idem kući.“

„Sad?“

„Da. Sad.“

Pripija se uz njega i šapuće mu na uvo. „Pila sam.“

On je zabrinuto promatra. „Koliko?“

„Malo. Nadala sam se da će mi uminuti bol.“

Marija Kristina nije trezvenjak, popije po čašu tu i tamo, ali ne više od toga, pošto se napije čim pređe tu granicu. Bog ju je obasuo tolikom lepotom, ali je zaboravio da je opskrbi dehidrogenazama, enzimima pomoću kojih se metaboliše alkohol.

Domeniko daje jednom telohranitelju znak da otvori vrata, hvata suprugu za zapešće i izvodi je napolje.

Na terasi je hladno. U vazduhu se zadržao miris kiše koja je padala po podne. Marija Kristina, obavijena onim finim platnom, oseća kako je hladnoća štipa po koži. Domeniko skida sako i prebacuje joj ga preko ramena dok ona nesigurno korača prema ogradi. Tirkizne pločice prošarane tepihom od lišća izgledaju kao jezerca. U jednom ćošku su nagurani stolovi, naslagane stolice i poređane pečurke za grejanje na čijem se čeliku odbijaju svetla severnog Rima. Premijer sustiže suprugu. Na plavoj košulji ispod pazuha ocrtavaju mu se dva tamna kruga. Pokušava da ga zagrlji, ali on pruža ruku da potraži cigarete u džepu sakoa, pa se izmiče par koraka i pripali jednu. „Zašto?“, pita je.

Marija Kristina zavrti glavom kao da treba da otrese seno iz kose. „Šta zašto?“

„Zašto si pila? Zar nije bilo bolje da si popila neki lek protiv bolova?“

„Popila sam dva.“

Okrenula mu je leđa i zagledala se u veslačke čamce i nabujali Ti-bar koji je nahrupio na turobne obale. Smeđa tekućina se sporo valja, u svetlucavim virovima koji nose granje, najlonske kese i ostrvca od neke tamne materije.

„Jesi li nešto jela?“

„Ništa osim salate. Sve je masno. Čak je i gorgonzola pržena. I, čisto da se zna, nisam pijana, već pripita. Hoću da umočim prst u hladnu vodu.“

Domeniko joj prilazi. Povlači dugačak dim. Žar mu purpurom boji sjajno čelo. Obrve se poput šumica nadnose nad očnim dupljama.

Stoji, bledo zagledan u reku, zadržavajući dah i razmišljajući o ko zna čemu.

Marija Kristina je navikla na to. Tako je otkad je postao predsednik Saveta.

Ranije su se viđali retko, a sad nikako. Vraća se kući kad je ona već u krevetu. Od pre nekoliko nedelja ćutljiviji je nego inače, izgovara samo jednosložne reči. Istraživanje javnog mnjenja. On lično, kao ni vlada od početka mandata, nikad nisu naišli na tako slabu podršku. A možda tu ima još nečeg.

Mariju Kristinu to zapravo baš i ne zanima. Mrzi politiku. Onog dana kad je Domeniko prihvatio dužnost premijera, zamolila ga je za samo jednu uslugu: da o tome ne diskutuje s njom. Podržaće ga ako je neophodno ili zabavno, a večeras nije ni neophodno ni zabavno.

„Izdrži još malo“, prenu se on. Povlači poslednji dim, gasi pika-vac đonom, osvrće se da bi se uverio kako ga niko ne gleda, pa ga baca preko terase.

Marija Kristina mu trlja nos o potiljak predući kao mačka, što je iznenađenje izazvano alkoholnim oslobođanjem od inhibicija. „Ma daj, čekam te kod kuće.“

Međutim, oseća ukočenost njegovog tela i grčenje mišića, pa se uvređeno okreće.

Domeniko uzima sako. „Ne. Treba da se slikamo sa tortom. Obećao sam Brođiju.“

Marija Kristina se uozbiljila, pa predlaže: „Zar ne možeš sam da se slikaš?“

„Ne, hoće sliku sa svojom ženom i sa tobom.“

„Uff... Mrzim te.“

„Vidi, ti se sad negde skloni, Katarini ćemo reći da udalji sve od tebe, slikamo se i idemo kući“, kaže joj Domenico i kreće prema salonu.

„Kakav smor!“

Marija Kristina razmiče noge, čvrsto upirući stopalima o pod, izvija se u struku, stiska šakama ogradu, pa blago rastvorenih usana zabacuje glavu unazad: kosa joj pada ravno, poput smeđeg svilenog vodopada, dok se oko nje vrte Sportski veslački klub *Anijene*, Nacionalno udruženje italijanskih hotelijera, jevrejske artičoke i severni Rim.

Da, pijana je.

Katarina izlazi na terasu i nosi kaput.

Jedna od prednosti koje sa sobom nosi položaj žene premijera jeste to što su joj dodelili anđela čuvara bez kog više nikako ne može. Katarina Gamberini je tridesetogodišnjakinja iz Torina. Ima gustu i kudravu riđu kosu. Njeno okruglo lice prošarano je pegama. Ima samo jednu manu: loše se oblači. Večeras je u muškom plavom odelu i beloj košulji bez kragne, kakve nose medicinske sestre.

Marija Kristina je dograbi. „Kate, zagri me!“

Zbunjena asistentkinja prepušta se zagrljaju.

Marija Kristina obično izbegava prisnost, nerado se rukuje, pri poljupcu drži bezbedno rastojanje od jednog centimetra do obraza, ali rebula u krvi otvorila je kapiju njene tvrđave, pa sad traži fizički kontakt kao kuće željno maženja, praveći zalihe za periode trezvenosti.

Katarina pokušava da je uvede unutra. „Hajde, napolju je ledeno.“

Pokušava da joj navuče kaput, ali ona odmahuje glavom, pa se vraća u salu teturajući se.

Stażista sa gustim crnim šiškama, u purpurnocrvenoj bluzi sa okruglim izrezom, pita je treba li joj nešto.